

partiumi KÖZLÖNY

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET HIVATALOS LAPJA

XIX. ÉVFOLYAM

8. SZÁM

2009.

OKTÓBER 27.

8 OLDAL

Ára 2 lej

ISSN 1583 - 5782

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület egyházkormányzati irányelvének tervezete

Csúry István püspökjelölt programja

„Mert Ő tőle, Ő általa
és Ő reá nézve vannak mindenek.
Övé a dicsőség mindörökké. Amen” (Róma 11, 36)

A) Isten Igéjének hirdetése a teremtő Szentlélek színe előtt szüntelenül reformálódó egyházunk partiumi részén

Egyházkerületünk kivétel nélkül minden tagjában tudatosítanunk kell, hogy nemcsak deklarált jogunk van a folytonos megújulásra, hanem a lehetőség mellett kötelességünk a szüntelen reformáció által hitelesülő szolgálatban elvégezni olyan mindennapos feladatokat, amelyek által épül és terjed Isten országa gyülekezeteinkben.

Egyházunk szolgálata mindenek előtt Isten Igéjének hirdetését jelenti. Hangsúlyoznunk kell, hogy csak ott van élet, ahol szól Urunk üzenete, és mindenütt haldoklás, ahol más üzenet érkezik a szószékről, vagy a gyülekezet akármilyen részéből.

Isten ítélete számunkra nem aggodalmat jelent, hanem bátorítást arra nézve, hogy ígéhirdetésünk és ígéhallgatásunk Isten előtt kedves alázatosság és kegyes félelem legyen.

Imádkozó közösségeinket figyelmeztetnünk kell, hogy a legvalóságosabb helyzetben is életünk napjai hűsvét napja után zajlanak, és Krisztus visszajövetelének napja előtt vannak. Ennek tudata önmagában is kegyelemről biztosít, és irgalmasságra tanít.

B) A kegyelem ígérete megigazítja és megszenteli a mi munkánkat, de nem veszi el a mi felelőségünket

Egyházi munkánkat sokan erőtlennek látják, mások toldozgatással-foltozgatással megváltoztathatónak. Mindkét, „emberi gondolkodáson” alapuló meglátás ellenében mindenek előtt azt kell megállapítanunk, hogy egyházkerületünk sem abból az erőből és képességből él, amivel tagjai a földi nyomorúságok között rendelkeznek, hanem az egyház Fejének hatalmából és erejéből. Fennmaradásunk titka a láthatatlanul, de valóságosan munkálkodó Krisztus megszentelő cselekedete, és ennek lelki gyümölcsei, amelynek mi is részesei vagyunk. Krisztus munkáját illik észrevennünk és észrevetnünk. A felnőtt keresztény nem koldulja javait, hanem felfedezi a lehetőséget, a tettek ösvényét, a megbízható testvér és a világosan megtapasztalja Krisztus háttérből irányító, összetartó és összehangoló akarát. Kincseink csak addig a mieink, ameddig másokkal megosztjuk, illetve továbbadjuk azokat.

C) Az egyház jövője és növekedése küldetésének betöltésében és a krisztusi ajándékok önzetlen kamatoztatásában van elrejtve

Abban a tudatban építhetjük közösségünket és vállalhatjuk szélesebb társadalmi felelőségünket, hogy, Isten ígérete szerint, részesei vagyunk a

Szentháromság közösségének, annak minden jótéteményével együtt. Az ebbe vetett hit látatja meg azokat az evangéliumhirdető feladatokat, amelyeket nem önszándékból vállalnunk, hanem mennyei rendelkezés alapján, Isten áldása alatt.

EVANGELIZÁCIÓ. A világban sok alvó egyháztag van. Miattuk vélekednek többen úgy, hogy maga az egyház is alszik. Alvó egyháztagoknak, szendergő gyülekezeteknek örömezenetet kell hirdetnünk, ahhoz illő lelkesedéssel és lelkiülettel.

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI
REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET
VÁLASZTÓ BIZOTTSÁGA RÉSZÉRE

Nagytitiszteletű SZÜCS ANDRÁS OTTÓ elnök úrnak

NYILATKOZAT

Alulírott Csúry István lelkipásztor tisztelettel jelentem a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Választó Bizottságának, hogy az egyházközösségek jelölését a püspöki tisztségre megköszönve elfogadom.

Tisztelettel kinyilatkoztatom, hogy soha nem voltam a román titkosszolgálat munkatársa. Ezt az állításhoz a CNSAS által kibocsátott és nyilatkozatomhoz mellékelte dokumentummal igazolni tudom. Ezzel együtt, amennyiben bármikor kiderülne, hogy nyilatkozatom nem fedti a valóságot, azonnal és készséggel lemondok akár a jelöltségről, vagy később a tisztségről, amennyiben megválasztanak.

Nagyvárad, 2009. szeptember 25.

Tisztelettel, CSÚRY ISTVÁN püspökjelölt

NEVELÉS. Az egyház az egész életet átölelő tanítésmény is. A hittel élők egyik legnagyobb kincse a szüntelenül csiszolt értelem. Nem szabad lennie gyülekezetnek, ahol ne a templomban kezdődne el a nevelés, és ne a felekezeti iskolák felé irányítanak a gyermekeket és fiatalokat. A katekizációt a szó jelentése alatt valós visszhangként tekintjük, mint amiben Isten hangja a gyermek lelkébe érkezik. Az ezt kísérő iskolai vallásoktatás, majd az erre épülő felnőttképzés kötelező feladatunk.

MISSZIÓ. Ha Krisztus a pogányokért is elküldött, akkor nekünk elsődleges kötelességünk legalább a mieinket megkeresnünk. A krisztusi misszió mentőszolgálat, tehát itt elsődleges feladatunk az elsősegélynyújtás, az újraelésztés, az ápolás. Ez a szolgálat kórházakban, iskolákban, szeretetotthonokban, ugyanakkor más alkalmi istentiszteleteken éppen ezért alapvető meghatározottságában Isten határtalan szeretetét hirdeti.

DIAKÓNIA. A szeretetszolgálat a hirdetett isteni irgalomra adott és a felebarátra tekintő emberi válasz. Ez a szeretetszolgálat közöttünk kezdődik. Nem lehet egyházkerületünkben olyan gyülekezet, amely létbizonytalanságban vergődik. Hiteltelen minden más diakóniai munkánk, ha annak a saját, szükségét szenvedő, fedél nélkül maradt, házunk népétől való elfordulásunk az ára. Tudjuk viszont, hogy sem a testi, sem pedig a lelki értelemben vett nyomort nem a földi erővel rendelkező egyház rendezzi, hanem a mennyei látással és erővel megáldott egyház azzal a társadalommal, amelyben felelősen él isteni küldetésének.

KÖZÖSSÉG. Mint ahogy Isten hívó szava, mely mindennek kezdete és egyedüli alapja, úgy a mi szolgálatunk is a közösség, ezen belül elsősorban a mi közösségeink helyreállítására és megerősítésére, szeretetközösséggé való formálására kell tekintsen. Krisztus szerinti erős közösségünk akkor lesz, ha a romboló tényezőket nevéükön nevezve egymást kölcsönösen erősítjük emberileg, szakmailag és a szolgálat változatos területein. Így lesznek erős, egymást kiegészítő és hordozó testületeink, mint presbitériumok, egyházmegyék és egyházkerület. Egyesületeink, szövetségeink, de még a gazdasági vállalkozásaink is ilyen alapon tesznek szert evangéliumi létjogosultságra. Ilyen módon mutathatunk fel jobb eredményeket kiadói és sajtószolgálatunkban, és a világ előtt való megjelenésünk egyéb területein is.

TÁRSADALMI FELELŐSÉG. Küldetésünk és mindennemű evangéliumi szolgálatunk elsődleges címzettjei gyülekezeteink tagjai. Viszont pontosan küldetésünkben fogalmazódik meg az is, hogy a föld sója és a világ világossága lévén evangelizációnk, nevelői szolgálatunk, misszióink és szeretetszolgálatunk mindig is nyitott, Istennek a vele való közösségbe hívó szavát önzetlenül továbbadó és az emberi korlátokat leküzdő evangéliumi szolgálat. Meggyőződésünk szerint társadalmunk szereplőinek szükségük van Istennek az egyház prófétái kritikájában, erkölcsi tájékozódást felkínáló és lelki segélynyújtó szolgálatában megszólaló szavára.

Mindezeket elérhető, egyben megvalósítandó célkitűzésekként tekintem. Meggyőződésem, hogy a mindezek mellett naponta felmerülő váratlan és kevésbé meglepő feladatokat az az egyházkormányzat képes megoldani, amely imádkozik és amelyért imádkoznak, amely prófétai látással néz, és engedi a prófétai üzenetet magához közel jönni. Egymás lelkigondozásában soha meg ne fáradjunk.

Nagyvárad, 2009. szeptember 25.

CSÚRY ISTVÁN
megbízott püspök,
püspökjelölt

Szemponatok és vállalások

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület Egyházi életének és püspöki hivatalának reformjára nézve

I. GYŰLEKEZETKÖZPONTÚ KÖZIGAZGATÁS

1. A közös gondolkodás és együtt látás alkalmainak megteremtése.

Egyházunk életének és jövőjének meghatározó kérdéseiben történő döntésekbe az Egyházmegyék minél szorosabb bevonása, Egyházkerületi Közgyűlés és Igazgatótanács döntéshozó szabadságának biztosítása és határozatainak végrehajtása.

2. A gyülekezetek belső békessége felett való őrködés.

A gyülekezetek mindennapi életében előforduló külső, de még inkább belső kérdések evangéliumi, szeretetteljes és a jobbítás szándékával történő megoldása, a gyülekezetnek a Kánonban biztosított jogainak tiszteletben tartásával.

3. Az anyagi gondokkal küzdő gyülekezetekre való fokozott odafigyelés.

Az Egyházkerület hivatali rendszerének és fenntartásának ésszerűsítése a legszükségesebb szintre való csökkentéssel. A felszabaduló alapokból

az anyagi gondokkal küszködő gyülekezetek rendszeres és áttekinthető anyagi támogatása régi-új anyagi források bevonásával.

4. Áttekinthető pénzügyvitel és részletes évi számadás megküldése minden gyülekezet számára.

Az Egyházkerület pénzügyvitelének teljes áttekinthetősége és a gyülekezetektől kapott anyagi hozzájárulások és más bevételek célirányos felhasználása, pontos és rendszeres elszámolása.

II. REFORMÁTUS LELKISÉG

5. A Püspöki Hivatal feladatának és munkájának ártértékelése.

A Püspöki Hivatal szolgáltatásának helyreállítása, hogy az csak egyszerű közigazgatási intézmény legyen, amelyeknek feladata tartani a kapcsolatot egyik irányba az egyházmegyékkel és a gyülekezetekkel, másik irányba pedig a nemzeti és nemzetközi egyházi és közeleti szervezetekkel, valamint az állami szervezetekkel – mindezt úgy, hogy közben az evangéliumi református lelkeletről tegyen bizonyosságot.

6. A hitvalló református magatartásra való nevelés támogatása.

Az evangéliumi és kálvini alapokhoz való visszatérés és a református hitvalló magatartásra való nevelés.

7. A belmissziói és a diakóniai munka kiemelt támogatása.

Azoknak az egyházi munkáknak a kiemelt támogatása (ifjúsági munka, evangélizálás stb.), amelyek az Egyháztól eltávolodott és elszakadt tagokkal való kapcsolat újraértelmezésére és a szükségben levő egyháztagok megsegítésére néznek.

MIKLÓ FERENC püspökjelölt

(Folytatása a 7. oldalon)

Az Egyházkerületi Választási Bizottsághoz (EVB) lapzártáig (október 19.) nem érkezett be több jelölt iratcsomója, ezért az EVB folyó év október 30-ig meghosszabbította a kért iratok leadási határidejét. Ezért szerepel lapunkban csak két jelölt programja, noha valószínűleg a közgyűlés több jelölt közül választhat majd. (szerk)

A besúgó kérdésről*

Szomorúan figyelem a besúgó kérdésben folyó felőlteni és szakszerűtlen rágalmaszi ömletet egyházunkban. Magam besúgás következtében életfogytiglani ítélettel hét és fél évet töltöttem a román börtönökben, melyek – az örök kedvenc kifejezése szerint – „nem voltak szanatóriumok”, tehát teljes joggal szólok hozzá a kérdéshez, annál inkább, mert a Teológia előtt három és fél évet végeztem a jogon, abban az értelemben is van tehát hozzáférésem a jogon, abban az értelemben is van tehát hozzáférésem a jogon, abban az értelemben is van tehát hozzáférésem a jogon, mint mikor egy fegyveres betörés után a hatóság nem a betörőkkel, hanem azzal foglalkozik, hogy káromkodott-e a károsult, vagy nem káromkodott. Ma az a kérdés: aláírt-e valaki egy papírt, vagy nem írt alá? De hogy milyen körülmények között, ki és milyen eszközökkel kényszerítette rá, ő maga mit tett azelőtt vagy azután, az még csak szóba se kerül. Nekem két jó barátom írta alá a legsúlyosabb nyomás alatt. Az egyik később félőrülten öngyilkos lett, a másik az első alkalommal megmutatta nekem a rólam és másról írt ártalmatlan jelentéseit.

Ezeket kell halálukban is megmocskolnom együtt, egy ítélettel azokkal, akik teljes lelkesedéssel börtönbe juttattak? Kétségtelen, hogy a besúgás súlyos bűn. Aki azzal károsította mások életét és vagyonát, azonos büntetésre méltó, mint az, aki azt tettelegesen megvette. De nem mindegy, hogy hogyan. Meggyőződésem szerint az egész besúgó kérdéssel foglalkozni sem lehet addig, míg nem kérjük számon azokat, akik őket beszerverték és kihasználták. Név szerint: kik voltak, milyen módszerekkel dolgoztak, hogyan használták fel a jelentéseket, milyen károkat okoztak azok felhasználásával ártatlan embereknek? De azokról tudomásom szerint szó sem esik. Csak azután következhet az, aki aláírta a besúgásra vonatkozó kötelezvényt. Az is kétségtelenül a bűn alapos gyanújába eső cselekmény, tehát bírói ítélet alá esik. Hogyan történt az egy jog szerint büntetni akaró társadalomban?

Itt figyelembe kell vennünk azt a nagyon sajnálatos, de jól ismertényt, hogy a lelkipásztorok ki-

lencven százaléka magától a jog szótól már kimondottan allergiás mind saját munkájában, mind mások megítélésében. De másként, mint jogi formák között, embereket ítélet alá vetni, nyilvánosan megszegyíteni nem lehet, nem szabad – nem egyéb, mint rágalmaszi. Az első kérdés: A besúgás bűne hivatalból, vagy magánindítványra üldözendő büncselekmény?

Az első a hatóság bárki megkérdése nélkül köteles kinyomozni, bebizonyítani, elítélni. A második esettel a hatóság csak magánindítványra, vagyis a megkárosított kérésére, illetve feljelentésére foglalkozhat, de akkor köteles az előbbi folyamatot végigvezetni. A megállapított bűnt megbocsátani csak a második esetben lehet, a megbocsátás viszont egyedül a megkárosított joga, keresztyének közötti kötelessége. De senkinek nincs joga megbocsátani a más ellen elkövetett bűnököt. (En nem bocsáthatom meg a szomszédom kirablását). Ez érvényes a hivatalból üldözendő büncselekményekre. Mielőtt tehát sor kerülhetne a besúgók megnevezésére, az érdekelt hatóság ebben az esetben maga az egyház lévén, a Zsinat kötelessége eldönteni, hogy hivatalból üldözendő büncselekmény-e a besúgás, tehát a közgyűlés feladata annak kinyomozása, felderítése és elítélése, vagy magánindítványra üldözendő, tehát kizárólag a károsult feljelentése alapján szabad vele foglalkozni. Amíg ez nincs eldöntve, senkinek semmi joga a magánvélemény alapján történő ítéltételre.

Úgy tűnik, a besúgás a közvélemény szerint hivatalból üldözendő, tehát bárki megkérdése nélkül nyilvánosságra hozható és elítélendő. Ebben az esetben a károsult véleménye, a megbocsátás szándéka sem jöhet számításba. A közvéleménynek itt döntő befolyása van, tehát én is így foglalkozom tovább a kérdéssel. De fennmarad a kérdés: kit illet meg ez a jog? Bárkit, aki magát bírónak tekint, vagy csak az illetékes hatóságot? Mi a teendő egy tömeges, hivatalból üldözendő büntető esetén?

Kezdjük az elején. Az egyház nem lehet szigorúbb, kegyetlenebb, mint az állami bíróság. Aszerint pedig mindenki ártatlannak vélelmezendő az ítélet

meghozataláig. Annnyira, hogy addig a rablógylkos nevét sem szabad nyilvánosságra hozni, legfeljebb a neve kezdőbetűjét.

Ezt az általános szabályt az egyház már fel is rúgta – nem tudom, milyen joggal!

A következő lépés: az illetékes hatóság maga elé idézi a bűnöst. Hol van az erre illetékes egyházi hatóság? Már a kezdet kezdetén fel kellett volna állítani a Zsinat erre szervezett bizottságát. Abban feltétlenül jelen kell lennie legalább két, keresztyénségét valló és életével bizonyító jogásznak. Még nem késő, de azonnal meg kell tenni, a bűn súlyossága és az egyház becsülete ezt feltétlenül, a legsúlyosabb erkölcsi következmények veszélyének elhárítására megköveteli.

A Zsinat bizottsága tehát maga elé idézi azt, akiről kiderül, hogy aláírásával kötelezte magát a besúgásra. Az illető háta mögött, esete kivizsgálása nélkül elítélni akár a neve nyilvánosságra hozatala által is primitív rágalmaszi, mocskolódás, mely sokkal súlyosabb foltot ejt az egyház, mint a besúgó becsületes. Ott az illetőt kikérdezik, mondhatjuk úgy is, hogy kivallatják, szükség esetén bizonyítékok, írott dokumentumok alapján, vagy tanúk kihallgatásával. Mikor, milyen körülmények között történt az aláírása? Önként, vagy igazolhatóan kényszer alatt? Ellenállhatatlan vagy ellenállható volt-e a kényszer? Ezt tanúkkal is, más úton is lehet ellenőrizni. Ezután következik a másik, a döntő kérdés: Kikről, miket jelentett?

Maga az aláírás semmiképpen nem büntethető. Büntetni ugyanis csak a károkozást lehet. Ha később megtagadta, vagy megúszta, hogy semmiféle jelentést nem írt, a bíróság az illetőt hivatalosan és nyilvánosan ártatlannak minősíti, jogi kifejezéssel büncselekmény hiányában felmenti. Ha jelentéseket küldött, kinyomozandó: kiről, milyen dolgokat jelentett? Rendszeresen-e, mint pl. az ígértetést rendszeresen jelentő presbiter, vagy a gyűléseket, együttléteket rendszeresen jelentő lelkipásztor. Lett-e a jelentésének valamilyen következménye? Elég, ha zsarolásnak, megfélemlítésnek tette ki azt, akiről jelentést írt, az már eléltendő. A bizottságnak

meg kell hoznia az ítéletet. Az egyház keretében a büntetésnek két fokozatát tudom elképzelni: nyilvános ekléziakövetést, vagy minden egyházi tiszt-ségtől való megfosztást; önként végzett, súlyos károkat okozó esetben lelképásztornál a palást vesztését, enyhítő körülmények figyelembevételével ekléziakövetés után ideiglenes felfüggesztést vagy áthelyezést. Ezt minősítheti, ha a gyülekezet mindennek ellenére ragaszkodik a lelképásztorhoz, aki azóta húsz év alatt komoly munkával igyekezett helyrehozni a vétékét.

A legkeresztényibb megbocsátó indulattal sem lehet az utóbbiakhoz hasonló súlyos ügyeket meg nem történné tenni. De csak ezekben az esetekben, semmiképpen nem velük egyenlő elbánásban részesíteni azokat, akik kemény kényszer alatt aláírtak, de ennél több bűnük nem volt. Tessék megkülön-

böztető ítéleteket hozni. De csak hivatalos bíróság, illetve zsinati bizottság előtt, a Zsinathoz való fellebbezés jogával. Hogy ez nehéz? Természetesen nehéz!

Tessék felvállalni, ha ítélni kívánunk. De a mai módszer, hogy megkérdése nélkül, a háta mögött ráhúzzák egyesekre a zaves lepedőt, egyeseket öletszerűen kiválogatva könyvekben, sajtóban nyilvánosan megszégyenítnek, másokat, esetleg baráti alapon, mely csendben elhallgatnak, ismétlem, a leggyávabb és legsötétebb rágalmazás, mely biztosan bemocskolja az egyháznak amúgy is gyengén álló tekintélyét.

Annál inkább, mert nyílt titok, hogy a Szekuritáté és az ÁVO jól megcenzúrázza a kiadott anyagot, így a legsötétebb besúgók, főleg akik mai napig is folytatják áldásos tevékenységüket, ki fognak bújni

a bajból, de benne maradnak a naiv, erkölcsileg menthető áldozatai a meg sem nevezett, mély titokzatosságban megbúvó beszervezőknél.

VARGA LÁSZLÓ
nyugalmozott lelképásztor

* Ez a cikk a szerző magánvéleménye, amelyben megengedhetetlen általánosításoknak ad hangot. Az Erdélyi Református Egyházkerület („egyház”) soha nem bocsátkozott „felelőtlen és szakszerűtlen” rágalmazási hadjáratba a besúgó ügyeket illetően. A szerző által megfogalmazottak egy része semmiképpen nem egyezik e súlyos kérdésben alkotott álláspontunkkal.

Az Erdélyi Református Egyházkerület Elnöksége

(Üzenet, 2009. szeptember 1.)

A besúgókról

Varga László Üzenetben (17. szám, szeptember 1.) megjelent cikke arra serkentett, hogy magam is leírjam véleményem a besúgó kérdéssről. Varga Lászlót lelképásztorként, teológusként, egyházépítő kollégaként értelem és becsülöm. Soha semmilyen konfliktusunk nem volt, és remélem nem is lesz. De az újságírókára válaszolnom kell, mert e téma engem is foglalkoztat, s adataim is vannak arra nézve, hogy engem ki figyelt, ki mit jelentett, s ezáltal milyen rosszat okozott nekem a kedves kolléga az éberségével!

A Teológián tudtam, hogy sok az éber elvtárs a Kerületben. Akkor úgy számoltam, kilencből egy bedolgozik. A Molnár könyvének (Molnár János: Szigorúan ellenőrzött evangélium I.) megjelenése után sem emelkedik a besúgó teológusok száma. A lelképásztorok között azonban – véleményem szerint – minden hetedik lelkész lett beszervezve. Ez azt jelenti, hogy a mi Egyházkerületünkben 80–100 beszervezett lelkész figyelte, lehallgatta, kitudakolta és végül jelentette, mit mondanak, mit tesznek a református lelképásztorok. Meggyőződésem, hogy 1956 után semmilyen komoly szervezkedés, irredenta megmozdulás, Románia biztonságát veszélyeztető összeesküvés a református lelkészek részéről nem történt. Erre bizonyíték az eddig megjelent dossziék anyaga, s ezt bizonyítja majd az újonnan napvilágra kerülő dossziék tartalma is. S ezt nyilvánvalóan tudta és világosan látta a Szekuritáté is. S akkor miért a nagy buzgalom, amivel minden lelkészt be szerettek volna szervezni? Egyrészt azért, mert fentről ezt a parancsot kapták. Másrészt nyugodtan akartak aludni, hogy tudtuk nélkül még a fű sem nő, tehát a területükön nincs semmi veszély. Ugyanakkor dolgozniuk kellett, mert a nagy fizetést és a beosztásukkal járó sok kedvezményt munkával kellett kiérdemelni. Akinek nem volt meg a besúgó fejadagja, azzal csúnyán elbántak, s előbb-utóbb kieberdalták a rendszerből. Ezért fordul elő egy-egy dossziében, hogy a fedőnevet viselő besúgó nem is létezett, csak a számot volt hivatott betölteni. Veszélyes játék volt, de erről a főnököknek is volt tudomásuk, és szemet hunytak, mert tudták, hogy felesleges az a sok besúgó. De jó volt tudni, hogy a potenciális ellenség, a lelkészi kar sakkban van tartva, mi több, sokak sorsa általában van irányítva.

A református lelkészek '56 után a félelemnek azon a szintjén éltek, ahol nem született semmilyen összeesküvés széphazánk ellen. Persze háború után sok vitéz van, de innen nézve szinte gyermekes vádalkat íjlesztgették a lelkészeket. Hogy a visszazertt Izráelről prédikált, hogy azt mondta, lejár egyszer a babiloni fogság, hogy a drága népünk megmaradásáért imádkozik, hogy titokban énekes-könyvekhez jutott, s hadd ne soroljam tovább. Mert

akik akkor éltünk, tudjuk, hogy az 1989 után születettek nem értik, de valószerű, hogy a téma sem érdekes számukra, mert más kihívásokkal kell szembenézniük. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy a besúgók ártatlan kis szenvedők voltak, akik kényszerből, mely utalattal leskelődtek „testvéreik” után. Nem!

S itt kapcsolódna a Varga László cikkéhez. „Szakszerűtlen rágalmazási ömlet.” Laci bátyám, ugyanazt az egyházi lapot, lapokat olvassuk, de én nem találkoztam ezzel az „ömlettel”! Hogy sokaknak van a témáról véleménye, nagyon helyes, ebből látszik, hogy sokakat érint még ma is a besúgás aljassága. Ellenkezőleg, én azt mondom, a kollégák nagyon finoman nyúlnak a kérdéshez, ami a jólneveltségükről tanúskodik. Aztán belebonyolódik a szerző egy érthetetlen jogi zagyvaságba, amire én azt mondom, kár volt csak három és fél évet tanulni a jogi egyetemen, mert ez annyira elég csak, hogy jogi kecskebukákat vessen a fejtegetései alatt. Tévedés, a szekus beszervező tiszték neve is megjelenik a dossziékban, innen tudunk Onac bácsiról, Raț elvtársról, és a többi, amúgy a munkáját végző buzgó mócsingról, akiket sajnos az állami törvények nem helyeznek vád alá, mert nem helyezték vád alá a többi kommunista országban sem a hasonlórúkat, s vígan élvezik (akik még élenek) a miénkén sokkal nagyobb nyugdíjukat.

„Meggyőződésem szerint az egész besúgó kérdéssel foglalkozni sem lehet addig, míg nem kérjük számon azokat, akik őket beszerverték és kihasználták.” Nocsak! Megalaku a lelkészek törvényhozó testülete és megalkotta a volt szekusokat elítélő, börtönbe juttató törvényét. Ez viccnek is rossz! Ebben az országban sohasem fogják elítélni azokat a tiszteteket, akik magyar embereket szerveztek be besúgásra, és a besúgókat felhasználva magyar emberek életét keserítették meg, vagy tették tönkre. S ide illik az a jogi okoskodásom, hogy ha az állam nem helyezi vád alá a szekusokat, mert nem alkot erre törvényt, akkor az egyház sem büntetheti a besúgó lelkészeket, mert nincs erre jogalapja. Így a cikkíró által sürgetett zsinati bizottság, amely ekléziakövetésre vagy palástmegvonásra ítéli a bebizonyított besúgókat, azon fogja észrevenni magát, hogy ezek a jogaikban „sértettek” pert indítanak az egyház ellen és meg is nyerik, arra kényszerítve az Egyházkerületet, hogy az elmaradt fizetésüket kifizesse és jogaikba, parókiáikra visszahelyezze.

Vegyük azt az esetet, hogy X.Y. lelképásztort a gyülekezete nagyon szereti, s kitudódik, hogy besúgó volt, és felmentik a szolgálatából. Erre a hívek azt mondják, őket nem érdekli a pap múltja, sem az, hogy a Kerület mit döntött, ők kiállnak a lelkésziük

mellett, és vérük hullásával is megvédik. Elképzelik, uraim, hogy milyen harc robbanna ki a református egyházban? És ki lenne a nyertes? Senki! Nyugodjál meg, Laci bátyám, nemcsak a naivak és ártatlanok (hogy lehet egy besúgót ártatlannak nevezni?) nevei kerülnek napvilágra, hanem azoké is, akik pénzért szolgálták az ördögöt. Azoké is, akik a rokonságukat is feljelentették, azoké is, akik jelentéseikkel családok életét tették jövétlenül tönkre. Azoké is, akik a besúgásuk szégyenteljes lépcsőjén emelkedtek feljebb és feljebb az egyházi ranglétrán, hátréba szorítva a rátermetteket, az igazán odavalókat, akikben volt annyi bátorság, hogy azt mondják a beszervezést vezető tisztnek: ezt nem!

Merem állítani, hogy szinte mindenkit megbáztak beszervezni, s merem állítani, több volt, aki azt mondta, hogy nem, mint az, aki azt, hogy igen. Pedig minden lelképásztornak fáj a foga egy jobb parókiára, könnyebb életre, útlevele stb. De gondoltatok meg, mekkora vétek, hogy János bácsi bejött a parókiára kissé spiccesen, és elszólta magát, hogy milyen rossz világ ez, mert a kenyeret is porcióra adják. S másnap az a lelkész, aki a János bácsik kevés pénzéből kapta a fizetését, megírta a jelentését, hogy János bácsit örökre rendszerellenesnek tartsa számon a Szekuritáté. Nem kell erről a szomorú valóságról beszélni? Rosszindulatú ömletet valamiféleképpen „megbűntetni” a bűnösöket?

Van egy javaslatom. Az Egyházkerület adja minden lelkész tudtára, hogy kegyelmi időt kap, s ez idő alatt önként, írásban kell beismernie besúgó mivoltát. Ezt követően nyilvánosan, az egyházi lapban bocsánatot kell kérnie azoktól, akiket feljelentett. A kegyelmi idő lehet akár több hónap is. Aki nem ismeri be önként a múltját a megadott határidőig, az egyházi lapban meg kell jelentetni a nevét, ugyanakkor megküldeni a gyülekezetének is, döntsék el a hívek, elbocsátják vagy megbocsátanak neki. Ugyanis, ha az Egyházkerület kéri a CNSASTól (a szekus dossziékat felügyelő bizottság) minden lelkész ügyiratát, akkor azok kiadják. Mert más büntetést törvényesen nem lehet kiszabni, szerintem – lehet, hogy tévedek, s már régóta hangoztatjuk, hogy nem lesz besúgógyűlölet. De a titkoknak napvilágra kell kerülniük! Istennek is ez az akarata, s a becsületes emberek is ezt szeretnék.

Tehát, Varga László, a cikked zavaros, még ha a magánvéleményedet is tükrözi! S ha Bölcskei püspök feldicsérte cikkedet – ahogy írod –, akkor nekem fenntartásaim vannak veled szemben is. Ez is magánvélemény!

KATONA SÁNDOR

(ÜZENET, 2009. október 15.)

A múltunkkal szembe kell néznünk

A 2008–2009-es időszakról szóló jelentésemet személyes élménnyel kezdem. Hosszas várakozás után végre megtekinthettem a kommunista titkosrendőrség által összeállított dossziémat. Őszintén megvallom, hogy jó néhány napig émsztemtem mindazt, amit olvastam benne. Megfigyelésemet a Titkosrendőrség akkori főnöke, Iulian Vlad generális személyesen rendelte el. A vád ellenem: irreverenta magatartás. Azonnal nyilvántartásba vettek. Kétkötetes iratgyűjtőmben megtaláltam az 5 napig tartó, folyamatos megfigyelésemről szóló jegyzőkönyveket, a telefonbeszélgetéseim szó szerinti jegyzeteit ékes román fordításban, de ott láttam az álnév alatt író lelkészárság rólam szóló jelentéseit is. Kiábrándító élmény volt. Ezzel párhuzamosan alkalmaztam nyílt beletekinteni mások iratgyűjtője is, közöttük Dobri János Kolozsvár-kerekdombi lelkipásztor több mint 2000 oldalt kitevő gyűjteményébe. A börtönviselt lelkipásztor már ifjú koromban nagy hatást gyakorolt rám, s ma is úgy tekintek fel rá, mint azon kevesek egyikére, akit a titkoszolgálat nem tudott legyőzni, megtörni, beszervezni. Iratgyűjtője viszont nemcsak a tiszta jellem és az egyház iránt elkötelezett lelkész példatára, de betekintést ad egyházunknak abba a negyven évébe is, amelyben az egyházi élet minden rezdülését figyelték és követték, és lerántja a leplet azokról, akik együttműködtek az egyházzromboló fenevadakkal.

Az igazsághoz hozzátartozik, hogy mi, akik a kommunista rendszert megéltük, mindig is sejtettük, hogy vannak körülöttünk besúgók, de magát a rendszert, no meg a módszereket nem ismertük. Ha valaki nyomozni kezd – s erre ma minden lehetősége megvan –, akár néhány dosszié alapján olyan megdöbbentő kép rajzolódik elője, az emberi gyarlóságnak olyan sötét mélységei nyílnak meg előtte, amelyeket nem könnyű elviselni. Mivel a titkos álnevet keresre felfedik, van, aki az apjának, testvéreinek, apósának, vejeinek, vagy lelkészárságának a róla szóló jelentéseivel találja szembe magát. Kiderül, hogy családi vagy baráti beszélgetéseinkről is jelentés van, nemcsak cselekedeteinket, de gondolataink legkisebb rezdüléseit is jelentette valaki. Közben pedig recsegve-ropogva dőlnek össze bennünk családi összetartásról, barátságáról, tisztességről, emberségről, hitről, szeretetről alkotott, bibliai alapon nyugvó elveink. Nem véletlen, hogy sokan azon a véleményen vannak, hogy hagyjuk ezt a kérdést, húsz év elmúltával nem érdemes feszegetni, vessük az egészet a hátunk mögé, engedjük, hogy a „szekus”-jelentéseket belejegyje a por. Tapasztalatom szerint viszont a múltat azok szeretnék elfelejteni, akiknek valamiért nem tiszta a lelkiismeretük.

Ebben a témakörben tavalyi jelentésemben azt javasoltam mindenkinek, hogy vegye ki a saját dossziéját, aztán mindenki döntse el, kinek kitől kell bocsánatot kérnie. Aztán nem történt semmi. Valóban úgy tűnik, hogy el akarjuk felejteni mindazt, ami a kommunizmusban történt. Csakhogy a bűnt az idő vasfoga nem öröli meg, túléli a történelem viszontagságait, hogy a legváratlanabb pillanatban elemi erővel törjön fel. A bűnre nem a felejtés, hanem a bűnbánat adhat megoldást. A Szekuritáté iratárát ma már nagyon sokan kutatják, így számítani lehet rá, hogy valamilyen tudományos mű ernyője alatt rövidesen megjelenjen a leleplező íráskönyv is. (...)

Köztudomású, hogy a Szekuritáté ígéretével, olykor zsarolással, megfélemlítéssel, vagy testi és lelki fenyegetéssel vette rá áldozatait arra, hogy szolgálatába szegődjenek. A szervezés módszertanát is

merve, azt azonban nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy annak liturgiája volt, a szervezésbe bele kellett egyezni, az álnévet el kellett fogadni, a titoktartásra írásos fogadalmat kellett tenni, aztán álnév alatt folyamatosan jelenteni kellett. Habár a titkoszolgálat rendje szerint mindenkinek, a megfigyeltnek és a megfigyelőnek egyaránt volt álnéve, általánosan fogalmazva: besúgónak az tekinthető, aki ismerte álnévet, elfogadta azt, és jelentéseiben használta is. Azt is tudomásul kell vennünk, hogy minden helyzet más, így a jelentést író és besúgó között is különbség van. Vannak, akik kényszerből, megfélemlítés alatt, családjukat félve írtak valamit, mert különben nem engedték ki őket a „szekus” pincéjéből, vagy a börtönből. Jelentésükön erőzdik a visszafogottság: senkit sem akarnak belekeverni, csak a legszükségesebbet mondják, mert szabadulni szeretnének. Tudok olyan lelkészről, aki jelentéseit minden esetben megbeszélte azzal, akiről a jelentés szólt. Olyanról is tudok, aki aláírta a szervezési nyilatkozatot, de később megbánta, és a további jelentést megtagadta, a Szekuritáté pedig törölte a besúgók listájáról. A nagyon széles skála csúcán viszont a nagy gazemberek állnak, akik haszonélvezői voltak a rendszernek, akik szolgálatukért anyagi jutásban részesültek, akiket kiképeztek, akik beépülve, tudatosan barátkoztak, hazafias érzéseket mímelve, megbízásokat teljesítettek, majd pedig mindent jelentettek. Van, aki szóban, van, aki írásban, rendszeresen, álnév alatt; de van, aki a protokolljelentések álcázott iratán a saját nevét használta, pedig be volt szervezve, és álnévvel is rendelkezett. Feljelentette a lelkészárságát, a barátját, a rokonát, az ismerőst, az egyháza tagjait, aztán vasárnap lelkiismeretfurdalás nélkül felment a szövegekre és nagyot prédikált. A borzalmas csak az, hogy a kettős életet meg lehetett szokni, bele lehetett törődni, ki lehetett magyarázni. Letette a lelkési esküt, aztán aláírta a Szekuritáté iránti lojalitását bizonyítandó nyilatkozatát, és hűségét és titoktartást fogadott annak a kommunista állambiztonságnak, amelynek célja az egyház rombolása volt. Később pedig, ha valamilyen egyházi tisztségre javasolták, és írásban kellett nyilatkoznia a titkoszolgálati múltjáról, simán letagadta, hogy egyúttmüködött a titkoszolgálattal. Van olyan besúgó, aki a saját családja összejövetelein elhangzott beszélgetésekről készített részletes jelentéseket, következtetéseket bizonyítja, hogy feljelentette a saját esküjéről is. Több olyan lelkipásztorunk is van, aki olyan „ígéretes elemek” bizonyult, a titkosrendőrség számára olyan fontos információkat szolgáltatott, hogy ezért anyagi juttatásban részesült, s miután az állambiztonsági szervek kémelhárítási kiképzésben részesítették, be is vetették.

Hagyjuk porosodni? Borítsunk fátylat rá? Nem hiszem, hogy ez volna a megoldás. A múltunkkal szembe kell néznünk, bármennyire fájdalmas is. A húsz éve tartó, nagy hallgatás helyett nem volna jobb az őszinte és nyilvános beismerés, a bűnbánat és a bocsánatkérés? A bűntől csak így lehet szabadulni. Véleményem szerint jobb volna a szennyest a családban kimosni, abban a családban, amely tudja, hogy van bocsánat. Nem kellene tetlenül nézni, hogy lelkészek és presbiterok évtizedekig hordozzák keserves terhüket. Meg kell teremteni azokat a kisebb közösségeket, ahol mindenki őszintén beszélhet múltjának erről a szakaszáról, egymást segítve és elvezetve az őszinte, nyilvános bűnvallásig, a Krisztus teste ellen elkövetett bűnök beismeréséig, az EKLÉZIA MEGRÖVETÉSÉIG.

Ennek elősegítése érdekében szeretném megosztani a Ft. Kögyűlés tagjaival a témához kapcsolódó néhány gondolatomat.

1. A kommunizmus 45 éve az egyház próbája is volt. Isten tudatosan olyan körülményeket teremtett körülöttünk, amelyekben próbára tett bennünket. Probára tette hitünket, kitartásunkat, szóban hangoztatott keresztény elveinket, ígértetésünk hitelességét, szolgálatunkat, testvéreinkhez való viszonyunkat, emberségünket. Terhet helyezte a vállunkra, nemcsak azért, hogy teherbírástunkat tesztelje, de azért is, hogy gerincünk egyenességét megvizsgálhassa. Egyeseket kohóba vetett, hogy megédzve kerülhessenek ki belőle. Hangoztatni szeretném: a szervezéssel való szembeszegülés nem érdem, az elbukás nem megbocsáthatatlan bűn. Aki elbukott, kérjen bocsánatot, és vállalja tettei következményét, aki pedig kiállta a próbát, Istennek adjon érte hálát. Már csak azért is szembe kell néznünk egyházunkkal ezzel a korszakkal, hogy tudatosodjon bennünk Isten bűnbocsátó kegyelme és a választottakat megtartó szeretete.

2. A hallgatás üzenet a jövőndöz nemzedéknek. Ha nem nézünk szembe múltunkkal, ha mindenki örízgeti kicsiny, nyavalyás titkát, ha átlépünk felette, akkor azt ünjenük a jövő nemzedéknek, hogy nem érdemes ebben a világban elvek szerint élni, nehéz időkből is tisztességesnek maradni, hanem felismerve az idők szavát, engedni kell a kényszernek, még akkor is, ha az egyházat pusztítja. A bűn rejtetegetése arra tanítja az elkövetkezőndöz nemzedéket, hogy balgák voltak azok, akik meggyőződésükért a börtönt, a deportálást, a meghurcoltatást is elviselték, mert ha beadják a derekukat, életük álma valósult volna meg, még lehetett volna belőlük akár esperes, püspök vagy teológiai tanár is. A hallgatásunk azt hirdeti, hogy lehet az életet megalkuvással, meggyőört lelkiismerettel is élni, két urat szolgálni, a barátot feljelenteni, embertelenségek sokaságát elkövetni, mert az sohasem fog kiderülni, annak soha semmi következménye nincs. Éppen nekünk kellene tudnunk, hogy ez nem így van, ezért kell pozitív üzenetet küldelnünk a jövőndöz nemzedék felé.

3. A szekuritáté egyháztörténelmet írt. A Historia Domusok hiányosságai bizonyítják, hogy mi képtelen vagyunk egyházunk történetének jelentős eseményeit feljegyezni, ezért Isten úgy látta jónak, hogy a huszadik század második felének történetírásával nem a lelkészeket, hanem egy olyan egyházellenes közeget bizzon meg, amely naprakészen mindent feljegyzett. A Szekuritáté egyháztörténelmet írt, s ennek mindnyájan – így vagy úgy – a szereplői vagyunk. Feltárta, leírta és megörízte a legnagyobb részleteket is. Jelenkori egyháztörténetünk értékes leletei a Szekuritáté levéltárában nyugszanak. De ez a történelem nem az övék, hanem a miénk. Ha ismerni akarjuk valós történelmünket, a hűséges kitartásokkal, no meg a nagy árulásokkal együtt, akkor ezt az anyagot nem szabad nekik hagyni. Ezért kérek mindenkit arra, hogy vegye ki a dossziéját, és annak egy másolatát helyezze el az egyházi levéltárban. Szüksége van egyházunknak olyan példaképekre, akik egyértelműen bizonyítják, hogy lehet az egyházellenes diktatúrával szembeszállni, tiszta lelkiismeretben megmaradni, egy Úrnak szolgálni, mert Isten védelmezi, oltalmazza és megtartja az övét, és még csak egy hajszál sem eshetik le a fejükről az Ó akarat nélkül. De szüksége van egyházunknak azoknak a példájára is, akik felismerik a bűn hatalmát, és őszinte bűnbánattal szabadulni akarnak tőle.

A magam és Kató Béla püspök-helyettes részéről bejelentem, hogy a saját iratgyűjteményem teljes terjedelmében elhelyeztük a püspöki hivatal irattárában, bármelyik lelkipásztor vagy közgyűlési tag szabadon megtekintheti.

Végezetre, hadd oldjam a téma okozta feszültséget azzal, hogy a jelentések humoros oldalára is utalok. Kató Béla püspök-helyettes saját iratgyűjteményéből tudta meg, hogy megbízott egyháztagok rendszeresen jelentést írtak a prédikációiról. No, nyilvánvaló, hogy a Szekuritátét nem az Ige üzenete érdekelte, hanem azok a megjegyzések vagy áthallások, amelyeket ők aztán magyarkodó vagy irredenta megnyilvánulásnak minősíthettek. Egyik ígéhirdetése után az éppen soros megfigyelő a következő jelentést írta: „Ma nem mondott semmit”.

DR. PAP GÉZA
püspök

(Részlet az Erdélyi Egyházkerületi Közgyűlésen elhangzott jelentésből.)

(ÜZENET, 2009. augusztus 1.)

A kommunista titkosszolgálattal való együttműködést vizsgáló ÁTVILÁGÍTÓ BIZOTTSÁG szervezeti szabályzata

Az Igazgatónács, a zsinati munka támogatása érdekében, saját hatáskörében, Átvilágító Bizottságot hoz létre a volt Szekuritátéval való együttműködés kivizsgálása érdekében. A kivizsgálást a Bizottság az Egyház saját belső rendje, erkölcsi normái és törvényei szerint kívánja elvégezni, a lelki-erkölcsi megtisztulás érdekében. Az átvilágítás eredményeit és megállapításait zsinati szinten az Erdélyi Református Egyházkerülettel egyeztetni. A Bizottság hatásköre az egyházkerület lelkesi és világi tisztségviselőire terjed ki. A Bizottság tagjainak munkájuk során folyamatosan emlékeznük kell arra, hogy az érintettek Krisztusban testvéreik, akiket a vizsgálat során abban kell segíteniük, hogy Isten anyaszentegyháza és felebarátaik ellen elkövetett vétkeiket felismerjék és beismerjék, tudván azt, hogy „Ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz Ó: megbocsátja bűneinket, és megtisztít minket minden gonoszagtól” (1Jn 1,9).

A BIZOTTSÁG MEGALKALULÁSA

1.1. Az Igazgatónács 5 tagú Bizottságot hoz létre és kijelöl 3 póttagot is. Tagja csak az lehet, aki a bizottságnak, aki bizonyíthatóan nem működött együtt a volt titkosrendőrséggel. Első ülésükön a tagok megválasztják az elnököt és a jegyzőt. Megalakulása után a Bizottság tagjai esküt tesznek a szabályzatban foglaltak betartására. A bizottság teljes tanácsban dolgozik. Amennyiben a bizottság hiányossá válik, azt az elnök a póttagok sorából behívással egészíti ki.

A BIZOTTSÁG MŰKÖDÉSE, JOG- ÉS HATÁSKÖRE

2.1. Első ülésén a Bizottság megállapítja munkarendjét, és az átvilágítás hatálya alá eső érintettek névsorát a Partiumi Közlönyben folyamatosan közzéteszi. Az érintettekkel kapcsolatban a megjelölt időpontig bármely egyháztag panasszal fordulhat a

Bizottsághoz. Az érintett személyeket a megállapított ütemterv szerint írásban idézi be. A Bizottság értékeli az önkéntes jelentkezést és a kivizsgálást napirendre tűzi.

2.2. A Bizottság minden olyan törvényes eszközzel élhet, amely a titkosrendőrséggel való együttműködés feltárását segíti elő. A bizottság megvizsgálja a rendelkezésére álló bizonyítékokat, szükség szerint használhatja az egyházi, illetve világi levéltárak anyagait, a CNSAS levéltárában fellelhető anyagokról készült fénymásolatokat, illetve a CNSAS által kiállított bizonylatokat, valamint az egyházi választások alkalmával tett nyilatkozatokat. Kötelező módon meghallgatja az érintettet, és az esetleges tanúkat, akiket levélben az időpont megjelölésével beidéz. Szükség szerint szembesít, s bármely érintettet nyilatkozat megtételére szólíthat fel. A kutatásában megbízhat és behívhat más munkatársakat is. Működésének költségeit az Igazgatónács fedezi.

2.3. Üléseiről jegyzőkönyvet vezet. Határozatát teljes tanácsban, szavazattöbbséggel hozza. A lezárt ügyek ügycsomóit az Igazgatónács irattárában helyezi el, s a végleges határozatot a Partiumi Közlönyben nyilvánosságra hozza. Nyilatkozási joga csak a Bizottság elnökének van, akinek jóváhagyásával – rendkívüli esetben – a végleges határozatot a világi sajtóban is közölni lehet.

AZ ÁTVILÁGÍTÁS RENDJE

3.1. A Bizottságnak mérlegelnie kell az enyhítő és súlyosító körülményeket, valamint azt, hogy a beszerzett személy kényszer alatt állt-e, vagy haszonélvezője volt a rendszernek.

3.2. Enyhítő körülménynek számít a Bizottság előtt történő önkéntes jelentkezés és őszinte bűnvallás, valamint a beszerzés során érzékelhető kényszer alkalmazása, a titkosszolgálattal való együttműködés iránti ellenszegülés, illetve annak bizonyítható megtagadása, az együttműködési és titoktartási kötelezvény („Angajament”) hiánya, vagy aláírása, vagy az aláírás ellenére a jelentések gyér volta.

3.3. Súlyosító körülménynek tekintendő az önkéntes, vagy haszonból történő együttműködés, a felebarát jó hírnevét csorbító, rosszindulatú és sorozatos lejáratás, a fedőnévvel történő azonosulás, a felkészítésben való részvétel és a kapott utasítások bizonyítható teljesítése, a kontrainformációs kiképzés és bevetés, valamint a nyilvánvaló bizonyítékok ellenében történő tagadás, ellenszegülés és hazugság. Mindezeket az egyházbromboló titkosszolgálattal való tudatos összefogásnak, és a lelkesi eskü megszegésének kell értékelni.

A BIZOTTSÁG HATÁROZATAI

4.1. A fellelhető terhelő adatok tanulmányozása és a személyes meghallgatás után a Bizottság meghozza döntését, a következők szerint:

- az érintettet felmenti;
- bizonyítékok hiányában az eljárást szünetelteti, és a kutatás folytatását rendeli el;
- az érintettet az egyházkerület elnöksége révén szóbeli intésben részesíti;
- az érintettet az egyházkerület elnöksége révén írásos intésben részesíti;
- az érintettet elmarasztalja és írásban tett, bocsánatkérésre szólítja fel azok felé, akiktől jelentést írt;
- az érintettet elmarasztalja, és a Bizottság előtt megtartott nyilvános bűnvallásra kötelezi;

g. az érintettet elmarasztalja és az Egyházkerületi Közgyűlés előtt megtartott nyilvános bűnvallásra szólítja fel.

A c–g pontokban hozott határozat esetében az elmarasztalt szolgálati helyén marad, választással elnyert tisztségeit megtarthatja.

h. az érintettet elmarasztalja, és felszólítja arra, hogy lelkipásztori tisztségének kivételével, egyházi választott tisztségéről azonnali hatállyal, írásban mondjon le;

i. amennyiben az érintettet a református egyház bizalmát bíró világi tisztségekre is jelölték, majd megválasztották, vagy kinevezést nyert, az egyházkerület elnöksége révén egyházi megbízatását visszavonja, és a református egyház bizalmát az érintettől megvonja, majd az illetékes testület (oktatási intézményt, egyesületet, alapítványt stb.) határozatáról értesíti;

j. az érintettet elmarasztalja, az illetékes fegyelmi bizottságnál feljelentést tesz és javasolja választói és választótestületi jogának 1-5 évre való felfüggesztését.

k. az érintettet elmarasztalja és panaszosként a fegyelmi eljárás haladéktalan beindítását kéri a Fegyelmi Szabályzat 30. cikkelyében felsorolt vétségek alapján.

Az elbírált eset súlyosságának függvényében az a–k pontok összevonhatóak.

A HATÁROZAT ÉRVÉNYESÍTÉSE

5.1. A Bizottság kötelező módon bemutatja az Igazgatónácsnak határozatát, amely akkor lép érvénybe, ha az Igazgatónács elfogadta azt. A végleges határozatot közölni kell az érintettel, az egyházkerületi közgyűléssel és a zsinattal.

5.2. A végleges határozatot, az elnökségi intést, az érintett bocsánatkérő nyilatkozatát, a bűnvallás megtörténtét, a választott tisztségekről szóló lemondását, illetve a fegyelmi beindításának tényét és jogerős határozatát a Partiumi Közlönyben közzé kell tenni. A egyházi megbízatás érvénytelenítését és a református egyház bizalmának megvonását a világi sajtóban is meg kell jeleníteni.

5.3. A végleges határozatot egyrészt az érintett, másrészt bármely bizonyítékkal rendelkező egyháztag a közléstől számított egy hónapon belül a Fegyelmi Szabályzat rendtartása szerint az egyházkerületi, majd végső fokon a Zsinati fegyelmi bizottságnál megfellebbezheti. A fellebbezés elbírálásában csak azok a fegyelmi bizottsági tagok vehetnek részt, akik már bemutatták iratgyűjteményüket. Amennyiben ennek még nincsenek birtokában, eskü alatt jelentik ki, hogy nem működtek együtt a titkosszolgálattal.

5.4. Elhunytak esetében a bizottság a Partiumi Közlönyben, a tényekre hivatkozva nyilvánosságra hozhatja megállapításait.

2009. október 26-án megalakult az Átvilágító Bizottság a következő tagokkal: Püspök Sándor Csaba, Baracsi Levente, Gellén Sándor, Rákosi Jenő, Tasnádi András. A bizottságba három póttagot is jelölt az Igazgatónács Varga Károly, Fazakas Csaba és Wagner Erik személyében. Az ülésen megválasztották Püspök Sándor Csabát a bizottság elnökévé, Baracsi Leventét pedig jegyzővé.

CE-körlevél

Kedves Atyafiak!

Szeretettel köszöntelek benneteket!

Jól tudjátok, hogy Királyhágómelléki Egyházkerületünkben presbiter- és püspökválasztás lesz. A presbiter- és püspökjelölés időpontja megegyezik, (szeptember 13-án) a választásoké azonban nem. A presbiterválasztás októberben, míg a püspökválasztás november 20-án lesz megtartva.

Nagyon szomorú vagyok, mivel a mostani választási szabályzatból sem vették ki a CE-re vonatkozó elmarasztaló, és természetesen hazug kijelentést, miszerint ez szektán megnyilvánuló csoportosulás, és nem ajánlják presbiternek a CE-tagokat, illetve a szimpatizánsokat.

Noha az előző CE vezetőségnek, már 2006 előtt ígéretet tettek arra, hogy ezt a mondatot kitorlik a választási szabályzatból, ezt mégsem tették meg. A 2006-os választások kapcsán Halmen István kérdésére: Miért nem törölték a CE elmarasztalására utaló részt a választási szabályzatból? Tökés László, akkori püspök azt válaszolta, hogy ők meghagyták az illetékeseknek, hogy töröljék ki ezt a részt, de úgy látszik, mégis benne maradt, tehát nyomdahiába történt.

Én, most személyesen Forró László tanácsos kérdeztem meg, hogy miért van még mindig benne a választási szabályzatban a CE-re vonatkozó elmarasztaló kijelentés. Azt mondta: azért, mert a CE-nek nincs rendezve az egyházzal való jogi viszonya. Akkor a konkrét tények ismerete híján nem tudtam érvelni ebben a dologban. Viszont mindenkinek tudnia kell, hogy ebben az ügyben a CE részéről már nagyon sok évvel ezelőtt megtörtént a konkrét megoldási javaslat, amit az egyházi vezetők azóta is elutasítanak, természetesen jogtalanul. Megoldás mindaddig azért nem született, mert ők nem akarták. Természetesen ennek az egyházi huzavonának véget kell vetni. Nem lehet azt megengedni, hogy egyszerű jónak, szükségesnek, építőnek jelentsék ki a CE munkáját (Tökés Lászlónak az európai parlamentbe való jelölése idején), majd ha úgy tetszik, akkor újra minden rosszat rámondanak a Szövetségre.

Azall a kéréssel fordulok hozzátok, hogy most ez alkalommal még viseljétek el ezt a hátrányos választási megkülönböztetést, azonban azt, hogy Isten gyermekei vagyunk, ennek megvetettségét ebben a világban egész életünkben hordoznunk kell.

2Tim 3,8-12 „Miképpen pedig Jánnes és Jámberse ellene állottak Mózesnek, akképen ezek is ellene állanak az igazságnak; megromlott elméjű, a hitre nézve nem becsületes emberek. 9 De többre nem mennek: mert esztelenesgök nyilvánvaló lesz mindenkinek előtt, a miképpen amazoké is az lett. 10 Te pedig követted az én tanításomat, életmódomat, szándékomat, hitemet, hosszútűrésemet, szeretetemet, türelmemet, 11 Üldöztetésemet, szenvedéseimet, a melyek rajtam estek Antiókiában, Ikóniában, Listrában: minémű üldöztetések szenedtem! de mindezekből megszabadított engem az úr. 12 De mindazok is, a kik kegyesen akarnek élni Krisztus Jézusban, üldöztetni fognak.”

Szeptember 13-án azonban, a jelölések alkalmával a megfogalmazottak ellenére bátran jelöljétek CE-tagokat vagy szimpatizánsokat presbitereknek, mert noha a szabályzatban ott van, hogy nem ajánlott, de ez nem jelenti azt, hogy nem lehet. Lehetni lehet, és ha valamelyik lelkipásztor felvállal bennünket, akkor ott ezzel semmi gond nem lesz. Hiszen ma is sok helyen vannak CE-s presbiterek. Ha nem vállalnak fel, akkor is jelöljétek, arra

budítva ezzel őket, (lehetőséget adva nekik) hogy helyesen döntsenek. Viszont ahhoz, hogy valaki felkerüljön a jelölő listára legalább 10 jelölésre van szüksége.

Püspökjelölés alkalmával pedig azt javaslom, hogy a változást válasszunk.

Személyesen beszéltem Mikló Ferenc esperessel, aki a Nagyváradai Egyházmegye hivatalos püspökjelöltje. Elmondása szerint ifj. Visky Istvánnal egy 10 pontos választási programot dolgoztak ki. Noha még nem ismerem ezt a programot, mégis ebben az esetben ajánlom nektek, hogy szeptember 13-án őt jelöljétek püspöknek.

Hamarosan közeledik az őszi konferencia, (október 2-4), mely Kolozsváron, a Monostori Református templomban kerül megszervezésre. Ennek a gyülekezetnek Kállay Csaba a lelkipásztora. Kérlek benneteket, hogy már most készüljétek a konferenciára. Semmi oknál fogva ne maradjatok otthon. Fogjatok össze ebben a dologban is. Segítsetek egymásnak eljutni a konferenciára, imádkozva és bátorítva egymást, közös buszok, mikrobuszok vagy személygépkocsik beszerzésével. Noha ennek a konferenciának is lesz részvételi díja a költségek fedezésére, ennek ellenére senki se maradjon távol. Az is jöjjön el, aki nem tudja teljesen vagy egyáltalán kifizetni ezt a díjat. Tudom, sokak számára (munkanélküliek, kis fizetéssel rendelkezők, egyetemisták, többgyermekes családok stb.) már az úti díj is nagy kihívást jelent. A fontos, hogy újra összegyűljünk, együtt legyünk Istenszíne előtt. Az Ige üzenete által pedig békességet leljünk, hitben megerősödjünk, lelki ajándékokkal gazdagodjunk, egymás hite és bizonyágtétele által pedig sokakat megnyerjünk Jézus Krisztus számára.

Végül pedig a 126. Zsoltár első és második versével búszúom tőletek: „Grádcicsok éneke. Mikor visszahozta az úr Sionnak foglyait, olyanok voltunk, mint az álmodók. 2 Akkor megtelt a szánk nevetéssel, nyelvünk pedig vigadozással.”

Nagyon sok fogság van ma is. Önmagunk, a világ, a pénz, a fényűzés, a nagyravágás, az élményhajhászás, a magunkba fordulás fogsága, – csak egy néhány mindazokból, melyeken keresztül megyünk. A baj az, amikor nem akarunk tudomást venni róla, hogy újra foglyok lettünk. Foglyok vagyunk, csak sajnos nem a Krisztus fogjai.

„Mikor visszahozta az Úr Sionnak fogjait,...” Mikor hozta vissza? Természetesen, mikor letelt annak Istentől megszabott ideje. De „mikor” hozhat vissza téged? Attól kezdve, hogy észreveszed kárhózas és nem üdvösséges fogságodat. Hadd kérdezzem meg: Neked nincsenek ilyen vagy ehhez hasonló fogságaid? Te valóban szabad vagy? Vagy mindennapi fogságaid, vágyaid határozzák meg életedet, hitedet.

Az Istennel álmodók álma valósággá lesz. A jó az lesz, ha nem csak az „olyanok voltunk” emléke marad meg, hanem olyanok is maradunk, mint akikben még mindig ott él és nap mint nap szükség szerint megújul a szabadulás öröme, mert akkor tudhatjuk, hogy a Szabadítóban és a Szabadítóval vagyunk.

A Szabadító örömeiben való viszontlátásig. Isten áldjon benneteket!

Testvéri szeretettel,

NAGY JÓZSEF
elnök

A FEKETEGERMÁTI
REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
LELKIPÁSZTORI HIVATALÁNAK!

Székhelyén

Nagytsiztetű NAGY JÓZSEF lelkipásztor úrnak!

Kedves Szolgatársam!

Felhívnam szíves figyelmet arra, hogy a CE Szövetség elnöki minőségében írt, presbiter- és püspökválasztásra néző körleveledben néhány helyen egészen pontatlanul fogalmazol, vagy pedig egyszerűen elveted a sulykot.

1. A 2006-os presbiteri tisztújításon nem tudom, hogy Halmen István mit beszélt Tökés László püspökkel, de azt tudom, hogy a Választási Szabályzat módosítását csak a Közgyűlés hagyja jóvá, nem pedig a püspök! Így, a CE tagokkal szemben elmarasztaló passzus mindaddig benne marad, míg azt a Közgyűlés meg nem változtatja. Ezt eddig írásos formában senki nem kérte (a CE vezetőséget is beleértve).

2. Helyesen idézed a kettőnk szóbeli egyeztetését. Tényleg, azért került a Választási Szabályzatba a sérelmezett passzus, mert tisztázatlan az Egyházkerület és a CE jogviszonya. Ellenben azt állítod, hogy „már nagyon sok évvel ezelőtt megtörtént a konkrét megoldási javaslat”. Melyik az? – kérdezem tisztelettel. Vagy akkor mit tárgyaltunk tavaly és tavalyelőtt több ízben is? Kérdezem, mert tudommal épp a modus vivendit kerestük, nem pedig a „konkrét javaslat” végrehajtásáról esett szó!

3. A 2Tim 3,8-12 idézése az adott szövegösszefüggésben kifejezetten sértő! Lehet, hogy tévesen értelmeztem, de a Jánnesre és Jámberse való hivatkozás, illetve a CE Szövetségen kívüliekre „megtalált” jelzők (ellene állnak az igazságnak, megromlott elméjű, a hitre nézve nem becsületes emberek, nyilvánvalóan esztelenek) túllőnek a célon.

Ha a Mózes könyvét nézem, akkor egyiptomi varázslókról van szó, akik utánozzák Mózeset abban, hogy a bot kígyóvá változzon. Sértés nélkül mondom: nem akarok utánozni, s valószínű, hogy jónéhány Szövetségben kívüli református lelkipásztor ugyanígy van ezzel.

Ha a Timóteushoz írt levelet nézem, akkor az utolsó idők ámitóit illetik a jelzők. Ha Egyházunkat úgy látod, mint az utolsó idők ámitóinak gyülekezetét, úgy nem kellene különválni a gonoszoktól, vagy „örizkedni a farizeusok kovászától”?

4. Senki nem tiltotta, hogy a CE Szövetség a püspökválasztás rendjén ne támogassa Mikló Ferenc bihari esperest, aki nem a „Nagyváradai Egyházmegye esperese”, de megannyira sem „hivatalos püspökjelöltje”.

Először azért, mert mikor kiadtad a körlevelet, még jelölés sem volt, így aztán jelölt sem lehetett senki. Legfeljebb tisztségre támogatt! Másodszor pedig legfeljebb a gyülekezeteknek vannak jelöltjeik, nem pedig az egyházgyülekezetnek. Azok csak összesítenek!

5. Azt pedig felelős ember ne írja le, hogy „még nem ismerem ezt a programot, mégis ebben az esetben ajánlom nektek”. Valószínű, hogy később megismerve nem találtad megfelelőnek, ugyanis Mikló Ferenc esperes az Aradi Református Egyházmegyéből egyetlen jelölést sem kapott.

Jelen levelet jószándékkal írom, csupán a felelősség kiemeléséért, ugyanis, hogy lehet további tárgyalásokat folytatni egy olyan szervezettel, mely elnökének írott szava ennyit ér?

Isten áldását kérve életedre, maradok tisztelettel.

Nagyvárad, 2009. október 13.

FORRÓ LÁSZLÓ
előadótanácsos

Szemponatok és vállalások

(Folytatás a 2. oldalról)

8. Az egyházi irodalom és a gyülekezeti könyvtérjesztés megszervezése és támogatása. Azoknak az egyházi kiadványoknak a kiemelt támogatása, amelyek a gyülekezeti tagok nevelésére és öntudatra való ébresztésére néznek.

III. MEGFONTOLT KÖZÉLETI JELENLÉT

9. Az egyházi oktatás támogatása és fejlesztése. Egyházunk oktatási intézményeinek anyagi támogatása, valamint református, hitvalló lelkületek és nem utolsó sorban szellemi színvonaluk felett való örökös.

10. A Püspöki Hivatal és az Egyházkerület politikai semlegességének megőrzése. A Püspöki Hivatalnak és az Egyházkerületnek a rábízott közösség békeessége felett való örökös, a megosztás bűnének elkerülése és a valós feladatok elvégzése.

11. A politikai szereplőkkel való kiegyensúlyozott kapcsolattartás. Az Egyház evangéliumi küldetésének teljesítéséhez a társadalom, a hazai, illetve a magyarországi politikai élet erőivel való – a gyülekezetek javát szolgáló – kapcsolattartás.

12. A nyilvánosság előtt és a médiában egységes református lelki arculat felmutatása. A nyilvánosság előtt és a médiában olyan módon történő jelenlét, hogy az a Református Egyház evangéliumi lelkületéről való, szegénykezés nélküli bizonyosságát legyen.

MIKLÓ FERENC
püspökjelölt

J E G Y Z E T

Még az ántivilágban történt, hogy Krisztus Urunk azt határozta, hogy a királyhágómelléki református konfessziót követők számára „helytartót” fog keresni. Váratlanul érte a derék kálvinistákat, s éppen ezért fel is bolydultak kellőképpen. Nem is tudom, hogy valami más ki tudta-e volna hozni sodrúkból a derék atyafiakat? Lehet, hogy igen, ámbar ugyancsak „nagy dolognak” kellene annak lenni, hiszen a napsütéses, nyarat idéző őszi időben maga Krisztus Urunkra sem hallgattak volna, ha netán személyesen eljár a templomaikba, s a vasárnap reggeli szalonnás rántotta után helyben marasztalja a nagytiszteletű uramat, hogy majd prédikál helyette. Nagy a hatalma és egyben a kegyelme is, megtehetné. De, mégiscsak úgy gondolom, hogy sértené a Megváltót, ha istentisztelet után valaki lenyápiclégátusozná, csupán csak azért, mert se el-, se meg nem ítélte senkit! Mert milyen pap az, aki úgy beszél, hogy legalább egy-két felebarátjának ne ösmerné fel a sántát?

Éppen ezért úgy döntött az Úr, hogy az egész „helytartókeresést” rábízta arra a többecske asszonynépre, s arra a kevesebb jámbor férfinépre, aki vasárnaponként ott van az istenházban.

Az elképzelést helyeselték is a pásztorok, hisz megfelelt az elvárásoknak, no meg a zsinatpresbiteri elveiknek.

NYÍLT LEVÉL

Szili Katalinhoz, a Magyar Országgyűlés volt elnökéhez, a KMKF Állandó Bizottságának elnökéhez

Tisztelt Elnök Asszony!

Meglepődve olvasom a helyi sajtó hasábjain nagyváradi látogatásának programját. Megvallom őszintén Önnek, hogy gondolkodóba estem afelett, hogy miért nem szakított néhány percet a Királyhágómelléki Egyházkerület meglátogatására.

Ha emlékeztetem nem csal, két évvel ezelőtti látogatása alkalmával azt nyilatkozta, hogy igen hasznos volt a velünk való találkozása. Pedig már akkor igen bőszegesen előterjesztettük a bennünket aggasztó anyaországi állapotokról szóló véleményünket, és a mi egyre nehezebb közösségmegtartó munkánk valóságát. Soha nem tettük szavát, hogy az akkori megbeszélést követő ígéretek nem teljesültek. Tisztán látjuk az Önök gondjait, és a világválság által begyűrűző terhek kezelésének kérdéseit. El lehet hinni nekünk, hogy a protokoll szabályait tiszteletben tartva, nem tettünk volna fel

kényelmetlen kérdéseket, és nem kértünk volna többet, mint amit volt országgyűlési elnökként megtehetne értünk.

Lehet, hogy a jelenlegi Királyhágómelléki Egyházkerület stratégiailag nem kedvez sem az Ön, sem pártja javára, azonban Nagyvárad magyar egyházai között a legnagyobb lélekszámú református közösség legitim vezetőiről megfélekedni sajnálatos tévedés.

Ennek ellenére kívánom, hogy érezze jól magát városunkban. Találkozásai, megbeszélései szolgáljanak partiumi magyarságunk javára.

Nagyvárad, 2009. október 22.

Tisztelettel:
CSÚRY ISTVÁN
megbízott püspök

PÁLYÁZAT

A Zilah-Belvárosi Református Egyházközség Presbitériuma pályázatot hirdet a nyugdíjazás révén megüresedett egéznormás kántori állásra.

Az egyházközség biztosít: három szoba, konyha, fürdőszoba, kamarából álló, gáz és vízvezetékekkel ellátott szolgálati lakást, udvar, kert, temetőkeret használati joggal. Továbbá, besorolás szerinti javadalmat, valamint továbbképzők finanszírozását vállalja.

Szakmai követelmény: legalább három éves kántori szolgálat, felsőfokú (főiskolai, egyetemi) végzettség – ének, zene, zenepedagógiai szakon. Az új énekeskönyv (MRÉ) ismerete. Orgonán

(esetleg más hangszereken is) való kifogástalan játszás, énekhang, kórusvezetői képesség.

Munkakör: a Kánon vonatkozó paragrafusainak megfelelően. Gyermekek-, ifjúsági-, felnőtt kórus vezetése. Adminisztratív szolgálat.

A pályázati iratsomónak tartalmaznia kell egy kézzel írott önéletrajzot, keresztelelési és konfirmációs igazolást, valamint a korábbi szolgálati hely(ek)ről a Presbitérium által kibocsátott ajánlólevelet. Az okmányok leadásának helyszíne: Zilah-Belvárosi Református Egyházközség Lelkipásztori Hivatala, 450006 Zilah, Andrei Şaguna u. 7. szám, Tel/ Fax 02 60 661 487.

Még az ántivilágban történt ...

Az elképzelések világosak voltak, s egész szoros összefüggésben állottak ama egyiptombeli húsos fazakkal, amennyiben komolyan vehetők azon vélekedések, miszerint kisgyülekezet kicsi pénz, nagy gyülekezet nagy pénz, s ahol a nagy pénz, ott játsszák a jó focit!

Igaz, ezt a bölcsességet nem Krisztus Urunk tanította, de hát Ő mit tudhatja, hogy kell az ilyet? Ő, aki Simont, a Jóna fiát, csak úgy megnevezte: Péter leszel! Se pénz, se posztó nem volt a képben?!

Az elvekkel meg baj volt azon a vidéken! Hol azért, mert voltak, hol azért mert nem voltak! A zsinatpresbiteri elvekkel meg pláne! Mert értelmezhetetlen volt, amikor első nekibuzdulásban a pástortorgyúlésen úgy gondolták, hogy „helytartóvá” tesszik az egyik jóra való, tekintélyes számadót. Éppen döntöttek volna, mikor az egyik bojtárlegény rákérdezett az elvekre, no meg a jó messze lévő Miurunk szándékára!

Pedig jók azok az elvek! Mindig előkerülnek, mihelyt valami nem tesszik a derék pástornépek! Röggtön hallani lehet azokról zsinatpresbiteri elvekről, amelyről a derék kálvinista eladdig semmit nem tudott, de megtanulta, hogy ezzel akármilyen eljárás agyoncsapható. No nem indulatból, csak úgy „strucból”.

Ilyen, s hasonló készülődések közepette, a telefontársaságok további boldogulása mellett, megszületett az első jelölt programja. Igaz, jelölés még nem volt, de jelölt igen, s hozzá program szerzőlött bölcs megállapításokkal, s válságos esztendőhöz illő ígéretekkel. Az már senkit nem zavart, hogy a gyöngybetűk a hóhérr papíron nem fedik az előzményeket. Sőt, jól hangzott, hogy a régi nagy helytartót, ha nem is lehetett kisebbiteni, akkor most legalább a helytartóságot.

„Legyen kisebb mindenkinél!” – adták meg a jelszót, s mögötte ott kellett legyen kimondatlanul: akkor én is nagyobbak látszok!

Ezidőben drótpostagalambok körbevitték a Cimboraság Egyesekért (CE) főnökének levelét. Nyomatékkal elítélte mindent és mindenkit a Cimboraságon kívül, de maga sem ismervén a jelölést megelőző jelöltprogramot, annak megtartására felszólított Egyeseket. Amit aztán maga sem tartott be, nyilván mert elvei vannak, s azok éppen zsinatpresbiteriek! Vagy a biharországi egyesek ne legyenek nagyobbak, mint az aradi egyesek? Ki tudja?

Tán Krisztus Urunk, aki szomorú derével figyel: lám mivé lesznek nélküle, de nevében az atyafiak?

FORRÓ LÁSZLÓ
szerecsenyországi komornyik,
aki már érti amit olvas

REFORMÁCIÓ NAGYHETE

Alkalmi textuáriumot ajánlunk a Reformáció Nagyhetére. Egyazon alapige üzenete lelki közösségbe kapcsolja gyülekezeteinket. Az imádság minden bizonnyal meghallgatásra talál megújító Istenünk előtt, azonban illik nekünk közös gondunkat gyülekezetünként és mégis nagyjából egy azon időben egységes akarat- tal együtt kérnünk.

Igazgatótanácsunk határozata értelmében vigyük naponta Isten elé a reformáció jegyében oktatási intézményeinket, a nevelőket, tanárainkat és tanítóinkat. Fohászodjunk egyházunk iskolafenntartó szolgálatáért, annak jövőjéért és eredményességéért.

HÉTFŐ, OKTÓBER 26.

„Nálad van az életnek forrása, a Te világosságod által látunk világosságot.” (Zsolt 36, 10)

Imádkozunk gyermekáldásért. Vigyük Isten elé a szülőket, kérjünk bizalomerosítást több gyermek vállalására. Fohászodjunk a magyar bölcsődékért, óvodákért. Kérjünk áldást a református egyház bölcsődéire, óvodáira, óvónőkre és dajkáira. Könyörögjünk az általános iskolákban folyó vallásoktatásért, református elemi iskolákért, valamint vallásánárainkért, és a felekezeti oktatásunkat támogató pedagógusokért.

KEDD, OKTÓBER 27.

„Íme, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!” (Zsolt 133, 1)

Imádkozunk a Szatmárnémeti Református Gimnáziumért, minden tanáráért és diákjáért. Fohászodjunk a Kölcsény Főgimnáziumért, a Hám János római katolikus liceumért, ezek jövőjéért és testvéri összetartozásukért. Isten elé visszük gyermekeink ökumenikus nevelését a kölcsönös tisztelet jegyében történő közeledés igényét. Így imádkozunk Erdély minden felekezeti iskolájáért.

SZERDA, OKTÓBER 28.

„Kicsoda pedig közületek, aki aggodalmaskodással megnövelheti termetét egy arasszal?” (Máté 6, 27)

Imádkozunk a Zilahi Református Wesselényi Gimnáziumért. Tanárait és diákjait ajánljuk Krisztus szeretetébe. Aggodalom tölti el szívünket az ősi iskola tulajdonjoga feletti huzavona miatt, azonban a reménységben való növekedést kérjük Megváltóunktól. Könyörögjünk a teljes román tanügy megújulásáért, hogy ne legyen iskolák közötti feszültség, ne félhesse egyetlen nevelő sem a kenyerét.

CSÜTÖRTÖK, OKTÓBER 29.

„Aki abból a vízből iszik, amelyet én adok neki, soha többé meg nem szomjazik...” (János 4,14)

Imádkozunk a Nagyváradai Lorántffy Zsuzsanna Gimnázium pedagógusaiért és diákjaiért. Legyen mindig bizonyossága minden egyházi iskolának, hogy amivel megkínálhatja diákjait az nem más, mint Isten kegyelméből örök életre szomjat oltó forrás. Ehhez a forráshoz csak élő hit- tel lehet hívogatni. Nem kell attól sem megijedni, ha egyelőre kevesebben érzékelik a szíves és hiteles hívogatást. Isten mindig igazolja a hűségben állhatatos szolgáit.

PÉNTEK, OKTÓBER 30.

„Az Úr bölcsességgel fundálta a földet, erősítette az eget értelemmel.” (Péld 3,19)

Imádkozunk a Partiumi Keresztény Egyetemért, az erdélyi magyar felsőoktatásért. Vigyük ifjainkat Isten színe elé, hogy Ő védje meg őket a világ káros befolyásaitól. Legyenek a következő nemzedék hívó tagjai, akik példásan szolgálnak különféle intézményekben, becsületesen dolgoznak a köz javára is. Fohászodjunk a megújulni vágyó fiatalokért a Krisztusban megújuló egyházban. Kérjük Istent az itthon maradás lehetőségének támogatásáért, a megkötendő házasságokért és a több gyermeket vállaló családmódel elterjedéséért.

SZOMBAT, OKTÓBER 31.

„Tőle vagytok pedig ti a Krisztus Jézusban, hi bölcsességül lón nekünk Istentől, és igazságul, szentségül és váltságul.” (1Kor 1,30)

Nemzetünk egészének követnie kellene a reformáció útját. Vissza Krisztushoz! A példaadásban az egyháznak, a gyülekezet tagjainak kell elől járniuk, hogy gyermekeink, ifjaink és Istentől egyelőre távoliak közvetlen módon a mi bizonyosságunkon is közeledni tudjanak a teremtő és gondviselő Úrhoz. Alázatosan el kell ismernünk, hogy ilyen példaadásra csak az állandó reformációt felvállaló gyülekezeti tagok alkalmasak. Legyünk ilyenek az Evangélium hordozásával, annak követésével. Krisztus szentel meg bennünket.

Nagyvárad, 2009. október 13.

Áldott ünneplést kíván, szeretettel

CSÚRY ISTVÁN
megbízott püspök

Megemlékezés

Újvárossy Ernő halálára emlékeztek vasárnap, 2009. szeptember 20-án az 1989-es események kiinduló helyszínén, a Temesvár-belvárosi református templomban. Újvárossy Ernő Temesvár első halottja volt, 1989 szeptemberében találtak rá holtan a városzéli erdőben. Az 1989-es belvárosi templombővítés kulcsbereként kiállt református egyháza mellett, a folyamatos zaklatások, fenyegetések ellenére mindent megtett az építkezés előremozdítása érdekében – halálának körülményeire azóta sem derült fény.

A délelőtti ünnepi istentiszteleten Fazakas Csaba temesvári esperes hirdetett Igét.

Az istentisztelet zárásaként Tökés László, a temesvári népfelkelés elindítója röviden megidézte a húsz évvel ezelőtti idők hangulatát. 1989. szeptember 11-én életveszélyesen megfenyegettek telefonon (a telefon csak akkor működött, ha épp valakik románul feleltek, gyalázták – adatolta); 12-én indultak Újvárossy Ernő keresésére Kabai Józseffel. Szeptember 16-án Pap László akkori királyhágómelléki püspöknek levélben jeleztek, hogy a gyülekezet egyik leglelkesebb tagja eltűnt, 18-án kaptak hírt Újvárossy Ernő holttestének előkerüléséről. Ez volt az az időszak, emlékezett a Királyhágómelléki Református Egyházkerület nemrégiben leköszönt püspöke, amikor „élesbe fordultak” a dolgok. Most, húsz évvel az akkori események után Marosvásárhelyen – RMDSZ-es városi tanácsosok egyetértésével – szobrot állítanak annak a tábornoknak, akit 1989-ben azért küldtek Temesvárra, hogy elfojtsa a rendszerváltozást előidéző megmozdulást. (Emlékeztetőül: a marosvásárhelyi tanácsosok azzal érveltek Ștefan Gușă tábornok szobrának elfogadása mellett, hogy „cserébe” felállíthatják Sütő András szobrát.)

Az istentisztelet után a Temesvár-erzsebétvárosi temetőben Újvárossy Ernő kopjafa-síremlékénél Tökés László tartott rövid áhitatot. Kiinduló igehelyként Dávid ún. „fjadalából” idézett, amelyben Dávid Jonathánt siratja. Ilyen barátságok ma már nem nagyon születnek, mondta az erdélyi magyarok európai képviselője, „elhaversedtünk”, márpedig a politikai elvbarátságokon, egymás legyőzésének szándékán túl ez a szent barátság kellene hogy jellemezze kapcsolatainkat. Újvárossy Ernő temetésén Farkas Árpád „Avaron” című versét idézték – elevenítették fel a húsz évvel ezelőtti, „néma tüntetés” alakult kegyeletadást. „Orra bukva az avaron, / a veszelty megkeresni, derékgig csonterdőben is / csak menni, egyre menni, / mint kire országoló erőt / s egy ilyen földet szabtak, / hogy óvja lélegzetünk / e keserves hatalmat!” – talán így lehet leginkább hitelesen jellemezni Újvárossy Ernőt, mondta Tökés László.

Balaton Zoltán presbiter az Újvárossy Ernőhöz fűződő „jonatháni barátság” hangján idézte meg az első hősi halott emlékét, ugyanakkor figyelmeztetett: gyászolni a végtelenségig csak akkor szokás, ha a gyászolt halála értelmetlen volt. Ahhoz, hogy kegyeletteljes ünnepé váljon a megemlékezés, szembe kell néznünk a múlttal, de szembe kell néznünk a jelenünkkel is.

A megemlékezés végén a belvárosi templom kórusa énekkel adózott Újvárossy Ernő emlékének.

TÖKÉS LÁSZLÓ EP-képviselő
sajtóirodája

Címünk: RO-410210 ORADEA
str. Jean Calvin nr. 1, jud. Bihor
Telefon/Fax: (+40)259/416-067
E-mail: partiumikozlony@yahoo.com
Honlap: www.kiralyhagomellek.ro

A szerkesztőbizottság elnöke:
CSÚRY ISTVÁN
Felelős szerkesztő:
WAGNER ERIK

Tördelőszerkesztő: Kraftsikné Petrikó Ildikó
Korrektor: Pap Judith
Készült a Királyhágómelléki
Református Egyházkerület
Szenci Kertész Ábrahám Nyomdájában